

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/163/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316200128
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1316200128.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcov: X/ G. T.?, Q.. XX.XX.XXXX, U. N. XXX, XXX XX N., 2/ N. T.?, Q.. XX.XX.XXXX, U. N. XXX, N., 3/ G. T.?, Q.. XX.XX.XXXX, U. T. E. XXX, T. E., 4/ G. E., Q.. XX.XX.XXXX, U. Y. XXXX/X, U., X/ J. T.?, Q.. XX.XX.XXXX, U. N. XXX, Reca, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o určenie neplatnosti zmlúv, zrušenie rozhodcovského rozsudku a zaplatenie bezdôvodného obohatenia a primeraného finančného zadosťučinenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23.11.2017, č.k. 16C/2/2016-108, jednomyselne takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II, ktorým súd prvej inštancie zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbitr, sp. zn. RK- PC-56/15-EK zo dňa 03.11.2015, p o t v r d z u j e.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I, ktorým súd uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 401,89 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a sumu 500 eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania sa z r u š u j e a vec sa v rozsahu zrušenia v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 401,89 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a sumu 500 eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia, a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I), zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbitr, sp. zn. RK- PC-56/15-EK zo dňa 03.11.2015 (výrok II), vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne zamietol (výrok III) a rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania (výrok IV).

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanovením § 1 ods. 1, 2, 3, § 34, § 35 ods. 2, § 39, § 43, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, 2, § 44 ods. 1, 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 4, 5, 6, § 53a ods. 1, § 54 ods. 2, § § 544 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 261 ods. 6 písm. d), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 1 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.05.2014 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 1 ods. 1, 2, § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, 2, § 45 ods. 1, 3, § 46 ods. 1, § 47 ods. 1, 2, 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení

niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 335/2014 Z.z.“), § 5b, § 5a ods. 1, § 3 ods. 5, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“). Vychádzajúc z nejednotnosti rozhodovania súdu v obdobných prípadoch mal za zásadné najskôr posúdiť otázku, či došlo k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi žalobkyňou ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom, a ak áno, aké právne dôsledky spôsobil odlišný údaj o RPMN uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere a pri tomto posúdení vychádzal z nasledovných úvah. V danom prípade bolo nesporné, že žalobkyňou vyplnená a podpísaná „žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, zmluva o revolvingovom úvere“ ku dňu 05.09.2013 obsahovala všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, a okrem toho aj niektoré náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., konkrétne uvedenie výšky mesačnej splátky vrátane úrokov, celkovú čiastku, ktorú bude musieť žalobkyňa splatiť, ako aj údaj o RPMN (hlavného úveru), úrokovej sadzbe a priemernej hodnote RPMN. I keď žalovaný do žalobkyňou vyplnenej a podpísanej žiadosti doplnil údaje o schválenom úvere, tie sa však v podstatných náležitostiach zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka obsahovo zhodovali s údajmi, ktoré vyplnila žalobkyňa, a preto podpísaním tejto žiadosti zo strany žalovaného došlo k bezvýhradnej akceptácii návrhu žalobkyne na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere v jej podstatných obsahových náležitostiach (t.j. určenie úverového limitu, záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky a záväzok dlžníka vrátiť poskytnutí prostriedky a zaplatiť úroky), a to ku dňu 11.09.2013. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil, že medzi žalobkyňou a žalovaným vznikol spotrebiteľský obchodný záväzkový vzťah, založený zmluvou o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, vo forme zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravenej v osobitnom zákone č. 129/2010 Z.z.. V konaní nebolo sporné, že žalovaný ako veriteľ si uplatnil nároky z predmetnej zmluvy v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Rovnako nesporné bolo, že medzi nimi bola uzatvorená aj rozhodcovská zmluva v písomnej forme, obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy, teda od zmluvy o úvere, čím podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 335/2014 Z.z. spĺňala všetky obsahové a formálne náležitosti. Rovnako nebolo sporné, že žalobkyňa, ktorá dňa 08.01.2016 podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku sp. zn. RK-PC-56/15-EK zo dňa 03.11.2015, čím splnila hmotnoprávnu podmienku stanovenú v § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. (prekluzívna lehota 3 mesiacov na podanie predmetnej žaloby), na základe čoho mohol súd podrobiť predmetný rozhodcovský rozsudok preskúmaniu ohľadom dôvodov na jeho zrušenie podľa § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z.. Jedným z dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, na ktorý všeobecný súd musí prihliadnuť ex offio v prípade podanej žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, je aj nesprávne právne posúdenie veci rozhodcovským súdom (§ 45 ods. 1 písm. l) zákona č. 335/2014 Z.z.), čo môže vyústiť až do rozhodnutia rozhodcovského súdu v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných predpisov na ochranu práv spotrebiteľa (§ 45 ods. 1 písm. i) zákona č. 335/2014 Z.z.). Ako súd už vyššie uviedol, absencia niektorých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. nemá za následok jej neplatnosť, ale dôsledkom ich absencie je podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. to, že úver poskytnutý na základe takejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. To v konečnom dôsledku znamená, že v prípade absencie takejto náležitosti sa môže veriteľ domáhať len zaplataenia nesplatené istiny poskytnutého úveru od dlžníka, prípade iných nárokov, ktoré nemožno subsumovať pod úroky alebo poplatky (čo je napr. zmluvná pokuta). V danom prípade zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným neobsahovala údaj predpokladaný § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., keďže predmetná zmluva obsahovala len údaj o celkovej splátke bez konkretizácie, koľko v rámci splátky plní žalobkyňa ako dlžník na istinu úveru, úroky úveru, prípadne iné splátky a preto úver poskytnutý žalovaným žalovanej bolo potrebné považovať podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným obsahovala aj dohodu o poskytnutí služby obsahujúcu v bode 8 tejto zmluvy, spočívajúcu v možnosti žalobkyne odložiť maximálne tri splátky úveru, pričom poplatok za predmetnú možnosť žalobkyne si žalovaný odrátal od výšky schváleného úveru a žalobkyňa zaplatila za túto ponúkanú službu už v čase poskytnutia úveru. To znamená, že v konečnom dôsledku žalobkyne nebol poskytnutý úver vo výške, ktorý žiadala a ktorý jej bol schválený, keď z výšky schváleného úveru v sume 1 320 eur jej žalovaný vyplatil úver len v sume 1 011,91 eur (rozdiel predstavuje poplatok za možnosť odloženia splátok v sume 308,09 eur) a zo schváleného revolvingového úveru v sume 730,73 eur jej vyplatil len sumu 544,01 eur (rozdiel takisto predstavuje poplatok za možnosť odložiť splátku úveru v sume 186,72 eur). Uvedené poplatky za služby, ktoré žalobkyňa ako dlžník/spotrebiteľ vôbec nevyužila sa javia ako skryté poplatky za poskytnutý úver, resp. revolvingový úver, ktoré mali byť zarátané medzi náklady za poskytnutý úver a už vôbec nemali byť súčasťou celkovej výšky poskytnutého úveru. Vzhľadom na

to, že žalovaný v konečnom dôsledku neposkytol žalobkyni úver v požadovanej a schválenej výške, tzn. v sume 1 320 eur, resp. 730,73 eur, ale len v sume 1 011,91 eur, resp. v sume 544,01 eur, uviedol v zmluve nesprávne údaje o úroku a hlavne o RPMN. Totižto pri poskytnutých peňažných prostriedkoch (úvere) v sume 1 011,91 eur v rámci hlavného úveru a 18-tich mesačných splátkach po 108,74 eur, údaj o výške úroku mal predstavovať hodnotu 54,24 % (oproti 70,01 %) a údaj o RPMN hodnotu až 154,69 % (oproti dohodnutej 70,01 %). To znamená, že započítanie poplatkov za „možnosť odloženia splátok úveru a revolvingového úver“ do výšky týchto úverov, viedlo k tomu, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere bol nesprávne uvedený údaj o RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. rovnako za následok, že žalovaným poskytnuté peňažné prostriedky, teda úver, treba považovať za bezúročný a bezpoplatkov. Okrem toho v rámci žiadaného a schváleného revolvingového úveru nedošlo medzi stranami sporu ani ku konsenzu ohľadom výšky RPMN ako jednej z požadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., keďže žalobkyňa požadovala revolvingový úver s RPMN vo výške 58,50 % a žalovaný schválil revolvingový úver vo výške 45,77 %. Preto konštatoval, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere v rámci žiadaného a schváleného revolvingového úveru neobsahovala údaj o RPMN vzťahujúci sa k tomuto úveru (keďže neprišlo k dohode o jeho hodnote/výške), čo rovnako malo za následok podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., že žalobcom poskytnutý revolvingový úver (v sume 730,73 eur) bolo treba považovať za bezúročný a bezpoplatkov. V rámci rozhodcovského konania si žalovaný ako veriteľ uplatnil aj nárok na zmluvnú pokutu, ktorého právny základ vychádzal z bodu 14. zmluvných podmienok. Nakoľko dojednanie o zmluvnej pokute uvedené v zmluvných podmienkach nebolo urobené v písomnej forme podľa § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, súd takéto dojednanie podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka posúdil ako absolútne neplatné a nárok žalovaného na zmluvnú pokutu ako nedôvodný. V tejto súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. 1. ÚS 3512/2011 zo dňa 11.11.2013, podľa ktorého v rámci spotrebiteľských zmlúv dojednanie zakladajúce právo na zmluvnú pokutu, rovnako ako aj rozhodcovská doložka, zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale len súčasťou samotnej spotrebiteľskej zmluvy, teda listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalovaným poskytnutého úveru a neplatnosti dojednaní o zmluvnej pokute, mal súd za to, že rozhodnutiu rozhodcovského súdu predchádzalo nesprávne právne posúdenie veci, čo vyústilo do jeho rozhodnutia v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, čím podľa § 45 ods. 1 písm. i) a l) zákona č. 335/2014 boli dané dôvody na zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku sp. zn. RK-PC-56/15-EK zo dňa 03.11.2015.

3. Ako už súd vyššie konštatoval, žalovaným poskytnutý úver žalobkyni na základe medzi nimi uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bolo podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Na základe uvedeného konštatoval, že predmetom záväzkového vzťahu vzniknutého touto zmluvou o spotrebiteľskom úvere, bolo zo strany žalobkyne ako dlžníka vrátenie žalovaným poskytnutého úveru, a to len vo výške jeho istiny. Nebolo sporným, že žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyni ako dlžníkovi úver v celkovej sume 1 555,92 eura (1 011,91 + 544,01 eura). Rovnako nesporné bolo aj to, že žalobkyňa zaplatila žalovanému z titulu tejto zmluvy sumu celkovo 1 957,81 eura, tzn., že jej záväzok vyplývajúci z predmetnej zmluvy podľa § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka zanikol splnením a akékoľvek plnenie prijaté žalovaným od žalobkyne nad rámec sumy 1 555,92 eura, predstavovalo plnenie poskytnuté žalobkyňou žalovanému bez právneho dôvodu. Skutočnosť, že žalovaný ako veriteľ prijal od žalobkyne ako dlžníčky plnenie nad rámec jej záväzku, teda že prijal peňažné prostriedky od žalovanej nad rámec sumy 1 555,92 eura, celkovo sumu 401,89 eura, bez existencie právneho dôvodu, predstavuje podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodné obohatenie (majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu), ktoré je povinný žalovaný podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinný žalobkyni vydať. Vzhľadom na uvedené, súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 401,89 eura z titulu vydania bezdôvodného obohatenia žalovaným žalobkyni, pričom v ostatnej časti žalobný návrh v časti vydania bezdôvodného obohatenia súd ako nedôvodný zamietol. Na uvedený záver súdu nemala vplyv ani skutočnosť, že revolvingový úver v sume 544,01 eura, bol žalovaným poskytnutý na účet, ktorý bol z dôvodu exekúcie zablokovaný a že žalobkyňa túto časť úveru v skutočnosti vôbec nemala možnosť čerpať, keďže žalovaný si týmto neporušil žiadnu povinnosť, pretože predmetný úver vyplatil po splnení podmienok, s ktorými bola žalobkyňa oboznámená s tým, že bol vyplatený na účet, ktorý žalobkyňa sama vo svojej žiadosti o poskytnutie úveru uviedla, pričom takýto úver sama žalobkyňa aj žiadala. Vo vzťahu k žalobkyňou tvrdenej neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 39 Občianskeho zákonníka vzhliadol súd

prvej inštancie na to, že sankcia absolútnej neplatnosti obsiahnutá v § 39 Občianskeho zákonníka predstavuje významný zásah do autonómie vôle zmluvných strán a preto aplikácia tohto ustanovenia nesmie byť nadužívaná, ale musí byť v každom konkrétnom prípade zvažovaná aj vo vzťahu k iným sankčným ustanoveniam zákona. Nemožno totiž zabúdať, že hoci každú vadu právneho úkonu možno formálne chápať ako porušenie zákonom stanovených náležitostí, teda ako rozpor so zákonom, avšak súkromné právo obsahuje ucelený systém rôznych sankčných následkov, ktoré postihujú tieto vady. Na základe tohto ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka možno aplikovať iba vtedy, keď konkrétna vada úkonu nie je postihnutelná podľa iných ustanovení zákona. To hlavne platí vtedy, ak takéto ustanovenie obsahuje miernejší sankčný následok, než je absolútna neplatnosť právneho úkonu. Ako súd už vyššie uviedol, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala vady. Tieto vady však boli v rámci ustanovení iných zákonov (napr. zákonu č. 129/2010 Z.z.) postihnuté sankciou, ktorá zabezpečila, že úver poskytnutý na základe takejto zmluvy, bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, teda uvedené vady tohto právneho úkonu zákon spájal so sankciou miernejšieho charakteru, než by spájalo ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, a preto súd musel uprednostniť tento právny následok predmetných vád, než následok absolútnej neplatnosti podľa § 39 Občianskeho zákonníka. To isté platilo aj v prípade neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute alebo poplatkov za „možnosť odkladu splátok“. Súd by mal vždy preferovať výklad právneho úkonu v prospech jeho platnosti, než neplatnosti, pričom v tomto prípade bol súd toho názoru, že aj napriek svojim „vadám“, ktoré boli v zmysle príslušných ustanovení zákonov postihnuté sankciami, zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaný ako celok obstála a nemožno ju podľa § 39 Občianskeho zákonníka považovať za absolútne neplatný právny úkon, a preto v tejto časti žalobného návrhu, súd žalobu žalobkyne zamietol. Mal za to, že uvedený nárok prichádza do úvahy v prípade, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva ako spotrebiteľa alebo povinnosti dodávateľa vyplývajúcich zo zákona č. 250/2007 Z.z., ako aj iných osobitných predpisov (napr. zákon č. 129/2010 Z.z. alebo Občiansky zákonník), podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., v zmysle ktorého má nárok na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie predmetných práv alebo povinností zodpovedá. Hmotnoprávnym predpokladom pre vznik predmetného nároku spotrebiteľa je teda jeho úspešná žaloba, alebo vzájomný návrh, ktorých úspech bude vychádzať z porušenia práv spotrebiteľa alebo povinností dodávateľa, pričom rozhodnutie o výške alebo rozsahu tohto finančného zadosťučinenia je výlučne ponechané na úvahu súdu. V danom prípade bola žalobkyňa ako spotrebiteľka v tomto konaní úspešná v časti vydania bezdôvodného obohatenia, ako aj v časti zrušenia rozhodcovského rozsudku, keď v oboch prípadoch súd pri svojich rozhodnutiach vychádzal z množstva porušení povinností žalovaného ako dodávateľa, resp. práv žalobkyne ako spotrebiteľa vyplývajúcich zo zákona č. 129/2010 Z.z., Občianskeho zákonníka alebo zákona č. 250/2007 Z.z. (viď § 4 ods. 2 tohto zákona), týkajúcich sa dôvodov bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute alebo nekalých obchodných praktík ohľadom poplatkov za „možnosť odloženia splátok úveru“, a preto bol súd toho názoru, že hmotnoprávny predpoklad tohto nároku žalobkyne bol daný. Priznanie primerané finančného zadosťučinenia spotrebiteľa nepredstavuje len náhradu jeho ujmy, či už materiálnej alebo nemateriálnej, ale aj odradenie dodávateľa od obdobných postupov, čo pri rozhodovaní o jeho výške hrá podstatnú úlohu. V danom prípade bolo aj rozhodnutiami iných súdov preukázané, že obdobných porušení spotrebiteľských práv a dodávateľských povinností bolo zo strany žalovaného väčšie množstvo, a teda nešlo len o jedno individuálne pochybenie, ale o úmyselné konanie žalovaného, nereflektujúce rozhodnutia súdov a povinnosti ukladané mu zákonmi. Vzhľadom na uvedené považoval súd prvej inštancie výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500 euro požadovaného žalobkyňou, za dôvodné, a preto žalobkyňa v tejto časti jej žalobného návrhu v celom rozsahu vyhovel. Z uvedených dôvodov, súd vzhľadom na opísaný zistený skutkový stav a citované zákonné ustanovenia, žalobu v časti o zrušenie rozhodcovského rozsudku a priznania primeraného finančného zadosťučinenia vyhovel v celom rozsahu, v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovel v rozsahu 401,89 eura a vo zvyšnej časti vydania bezdôvodného obohatenia ako aj v časti o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd žalobu zamietol.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) s tým že s poukazom na skutočnosť, že obe strany sporu mali vo veci úspech len čiastočný, súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I, II, IV podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie žalovaný odôvodňujú ho ustanovením § 365 ods. 1 písm. b),

d), f) a h) C.s.p.. V prvom rade napadol procesný postup konajúceho súdu, ktorý vo veci neprípustne rozhodoval aj o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku, a aj o inom predmete konania. Poukazujúc pritom na ust. § 47 ods. 1, ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Z uvedenej právnej úpravy teda vyplýva, že po zrušení rozhodcovského rozsudku pokračuje konanie o podanej žalobe buď pred stálym rozhodcovským súdom, alebo pred súdom všeobecným (v závislosti od dôvodu zrušenia rozhodcovského rozsudku). Zákonná úprava teda komplexnosťou úpravy konania o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku upravuje toto konanie ako osobitné, samostatné konanie, ktorého predmet môže byť len rozhodnutie o zrušení alebo nezrušení rozhodcovského rozsudku. Tento typ konania sa vzhľadom na jeho špecifickosť, ako predmet nehodí na spojenie s akýmkoľvek iným konaním práve preto, že buď dôjde k zamietnutiu žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, alebo k jeho zrušeniu. Ak dôjde k jeho zrušeniu, potom nasleduje prejednanie žaloby pôvodne podanej v rozhodcovskom konaní postupom podľa § 47 ods. 1 alebo ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z.. Za stavu, kedy súd prvej inštancie v rozpore s účelom konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku rozhodoval ešte aj o inom vzťahu súvisiacom so zmluvou o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX je postup podľa § 47 ods. 1, ods. 2 popretý a znemožnený. Zároveň napadol aj vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok je nesprávnym rozhodnutím a súčasne že žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Dôvodom podľa súdu prvej inštancie je, že zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX neobsahuje rozpísanie splátky, nesprávnu RPMN, že poplatok v zmysle dohody o poskytnutí služby mal byť zahrnutý do istiny úveru a že zmluvná pokuta nebola dojednaná v písomnej forme. Tieto závery považoval za nesprávne, založené na predčasné a neúplných skutkových záveroch a na nesprávnom právnom posúdení. Poukázal na to, že o tom, že uvádzanie „výšky, počtu a termínov splatnosti splátok“ neznamena ich rozčlenenie na časť istiny, časť úrok a časť iné poplatky. Rozhodol tak nielen o tom Súdny dvor EÚ vo veci C -42/15, ale jeho názor prevzala napríklad aj Národná banka Slovenska. Súd prvej inštancie preto dospel k nesprávnemu záveru o nedostatku uvedenej náležitosti a vec neposudzoval zo všetkých relevantných hľadísk. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116 Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2003, Mau, C-160/01, Zb. s. I- 4791, bod 34). Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa sice v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (pozri v tomto zmysle rozsudok Carbonari a i., už citovaný, body 49 a 50). Výklad ustanovenia článku 10 ods. 2 písmeno h) smernice 2008/48/ES (ktorému by vo vnútroštátnom právnom poriadku Slovenskej republiky malo zodpovedať ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch) podaný Súdny dvorom EÚ znie : Za týchto okolností je potrebné odpovedať na tretiu a štvrtú otázku tak, že článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Skutočnosť, že závery súdu o údajnom rozčleňovaní splátky sú nedôvodné a nesprávne potvrdzuje aj to, že na základe novely zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá bola schválená v Národnej rade SR dňa 12.10. 2017. Na základe tejto novely V § 9 ods. 2 písm. i) sa slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. Pritom ak by rozpisovanie splátky malo byť prostriedkom či súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom by zmena zákona popieral uvedený účel. Skutočným dôvodom uvedenej zmeny je práve zosúladenie zákona so smernicou a rešpektovanie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Ak by zmluva mala obsahovať rozpísanie splátky, potom nevidíme žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver súdu je nesprávnym a nedôvodným. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžadovať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri

zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 odstavec 2 písmeno i) smernice. Napadol aj skutkové závery súdu o tom, že poplatok podľa dohody o poskytnutí služby bol zahrnutý do istiny úveru, majúc za to, že ide o záver, ktorý odporuje obsahu zmluvy. Odplata podľa dohody o poskytovaní služby bola dohodnutá v článku 8., ods. 8.1 zmluvy. Z tohto článku vyplýva, že ide o samostatnú dohodu, ktorá nevzniká samotným uzavretím zmluvy, ale samostatným úkonom, je formálne a aj graficky odčlenená od ostatného obsahu zmluvy a osobitne v odseku 8.6 je zdôraznené, že nie je podmienkou pre uzavretie a vznik úverovej zmluvy. Toto v konaní nebolo ani sporným. Keďže došlo k uzavretiu danej dohody, potom v súlade s jej obsahom bola pohľadávka na vyplatene úveru podľa zmluvy o revolvingovom úvere započítaná oproti pohľadávke na zaplatenie odplaty podľa článku 8. Ak by dohoda uzavretá nebola, započítanie by sa nevykonalo, keďže jeho predpokladom bolo uzavretie práve dohody o poskytnutí služby (tá totiž obsahuje ustanovenie o výške odplaty, o nároku na jej zaplatenie či o jej uhradení formou započítania). K uhrádzaniu odplaty započítaním poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoR/5/2016. Súd prvej inštancie dospel preto k nesprávnemu záveru o tom, že poplatok podľa zvedenej dohody bol zahrnutý do istiny úveru. Tento záver je nesprávny, odporuje obsahu písomnému právnomu úkonu. V dôsledku tejto nesprávnosti súd dospel aj k nesprávnemu záveru o zle vypočítanej RPMN. RPMN bola vypočítaná správne, v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz o nesprávnosti. Jediným spôsobom, ktorý upravuje určenie RPMN, je výpočet podľa vzorca stanovený zákonom. Namietal aj závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k zmluvnej pokuty. Poukázal na to, že zo zmluvy o revolvingovom úvere XXXXXXXXXXXX vyplýva, že na lícnej strane listiny sa nachádza text zmluvy a na rubovej strane listiny sa nachádzajú zmluvné dojednania. Z článku 13 zmluvy vyplýva, že jej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania nachádzajúce sa na zadnej strane tej istej listiny, ako je zmluva samotná. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o uzatváraní zmluvy majú v zásade dispozitívnu povahu, čo vyplýva zo základnej zásady civilného práva - zmluvnej slobody. Tento princíp okrem iného znamená aj to, že zmluvné strany vzájomným prejavom vôle môžu určiť, čo obsah zmluvného vzťahu má a nemá tvoriť, ako má byť vyjadrený, atď. Aj podľa právnej praxe „Celistvosť listiny je zachovaná aj vtedy, ak jednota viacerých listín je spoznatelná z obsahu právneho úkonu a ak spolunáležitosť jednotlivých listín je nesporná. Pevné spojenie listín napr. zošitím alebo zviazaním nie je v takom prípade potrebné. Na celistosť listiny možno usudzovať z priebežného číslovania strán alebo z číslovania ustanovení zmluvy, vzájomných odvolávok, obsahovej súvislosti textu, jednotnej formy písma alebo z iného označenia, ak je tým vylúčená ďalšia manipulácia s textom.“ Zmluvné dojednania teda sú na rovnakej listiny, ako zmluva. To, že žalobca predložil súdu vyhotovenie zmluvnej dokumentácie tak, že zmluvu predložil samostatne a zmluvné dojednania samostatne, na uvedenom nič nemení. Ak je teda zmluva o revolvingovom úvere podpísaná (čo nebolo sporné), tento podpis zahŕňa a vzťahuje sa aj na zmluvné dojednania, nachádzajúce sa na rovnakej listine ako zmluva samotná. Tvrdíme preto, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil požiadavku na písomnú formu dojednania o zmluvnej pokute. Na základe uvedeného mal za to, že súdom uvedené dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku sú nedôvodné. Súčasne vyššie uvedené popiera aj správnosť záverov o vzniku bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu záveru o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Jeho vznik odôvodňuje súd tým, že žalobca preukázal v konaní porušenie svojho práva - spotrebiteľa. Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, o porušenie akého práva by malo ísť. Súd prvej inštancie toto právo nekonkretizoval, čo znamená že z jeho rozhodnutia nie je zrejmé ani to, či je splnený predpoklad uvedený v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. To, že by súd prvej inštancie mal preukázané, že došlo k porušeniu práva na ochranu spotrebiteľa určeného zákonom, z rozsudku nevyplýva. Súd prvej inštancie odôvodnil vznik nároku všeobecne, neurčito, čo spochybňuje, ako a čím vlastne dôvod nároku bol preukázaný. Z vykonaného dokazovania, skutkových zistení a právneho posúdenia súdu prvej inštancie vysloveného v napádanom rozsudku nevyplýva, či je splnený zákonný predpoklad pre vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Súdom uvádzané závery neumožňujú posúdiť, či v konaní vôbec boli splnené podmienky pre postup podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Nárok na finančné zadosťučinenie zákon nespája s postavením osoby ako spotrebiteľa, ale s porušením práva určeného na ochranu spotrebiteľa. Z toho potom vyplýva, že takýto nárok nevzniká osobe titulom jej postavenia spotrebiteľa, ale len v spojení s konkrétnym právom. Napádaný rozsudok neobsahuje ani žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých súd priznal nárok na finančné zadosťučinenie v sume 500 eur. Súd odkazuje len na to, uvedenú sumu považuje za postačujúcu. Odôvodnenie sumy priznaného nároku nemá oporu v dokazovaní, v žiadnej preukázanej skutočnosti a ani v žiadnom dôvode. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

6. K odvolaniu žalovaného sa právna predchodkyňa žalobcov písomne vyjadrila podaním zo dňa 18.04.2018. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považovala za správne, keďže zmluvný spotrebiteľský vzťah medzi účastníkmi konania bol poznačený viacerými pochybeniami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Takéto pochybenia majú byť oprávnené postihnuté ak nie neplatnosťou zmluvy, tak aspoň bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Potom samozrejme zaplatené peniaze nad úroveň istiny sú podľa § 457 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením, ktoré konajúci súd oprávnené prikázal vydať. Tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je v zmysle legislatívy chrániacej spotrebiteľa namieste, a diskutovať možno iba o jeho výške. Spochybnila všetky odvolacie dôvody žalovaného a žiadala, aby odvolací súd podané odvolanie žalovaného zamietol ako nedôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

7. Počas odvolacieho konania žalobkyňa zomrela, preto odvolacím súd uznesením zo dňa 16.09.2020 č.k. 7Co/163/2018-161 rozhodol tak, že bude v konaní na strane žalobkyne pokračovať s jej žijúcimi dedičmi zo zákona v I. skupine.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. So zreteľom na rozsah podaného odvolania, bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok I (ktorými súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 401,89 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a sumu 500 eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia, a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku) a výrok II rozhodnutia súdu prvej inštancie (ktorým zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, sp. zn. RK-PC-56/15-EK zo dňa 03.11.2015) a súvisiaci výrok o trovách konania. Výrok III, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol (v sume 544,01 titulom bezdôvodného obohatenia), ako odvolaním nenapadnutý nadobudol právoplatnosť.

9. Odvolací súd postupom podľa § 382 C.s.p. majúc za to, že na vec sa vzťahujú ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzval strany, aby sa k možnému použitiu vo výzve citovaných ustanovení vyjadrili.

10. Na výzvu odvolacieho súdu podľa ust. § 382 C.s.p. sa vyjadril žalovaný.

11. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že právna predchodkyňa žalobcov sa žalobou zo dňa 05.01.2016 domáhala, aby súd určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX je neplatná, ďalej aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 945,90 eur z titulu bezdôvodného obohatenia, zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, sp. zn. RK-PC-56/15-EK a zaviazal žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500 eur. Z obsahu spisu vyplýva, že na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX boli právnej predchodkyňi žalobcov žalovaným dňa 11.09.2013 poskytnuté finančné prostriedky v sume 1 011,91 eur a dňa 15.05.2014 finančné prostriedky v sume 544,01 eur. Okrem žiadosti o úver, právna predchodkyňa žalobcov dňa 05.09.2013 podpísala aj rozhodcovskú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, z ktorej vyplývalo, že svojim podpisom súhlasí s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy, ktorej dôsledkom bude možnosť riešenia sporov vyplývajúcich alebo súvisiacich s ustanovenia zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX v rozhodcovskom konaní. V zmysle rozhodcovskej zmluvy mohli byť spory riešené aj v súdnom konaní, pričom výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíval na žalobcovi. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že Stály rozhodcovský súd Victoria Arbiter, so sídlom Framborská 3605, Žilina, podľa § 22 ods. 1 zákona č. 335/2014 právnej predchodkyňi žalobcov dňa 05.08.2015 oznámil, že sa pred rozhodcom H.. P. X. začalo spotrebiteľské rozhodcovské konanie o nároku žalovaného na zaplatenie sumy 1 304,39 eura s príslušenstvom, a to na základe žaloby žalovaného, pričom zároveň vyzval právnu predchodkyňu žalobcov, aby sa k predmetnej žalobe vyjadrila. Rozhodcovský súd rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RK-PC-56/15-EK zo dňa 03.11.2015 zaviazal právnu predchodkyňu žalobcov na zaplatenie sumy 1 304,39 eur s príslušenstvom z titulu uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Predmetný rozhodcovský rozsudok bol právnej predchodkyňi žalobcov doručený dňa 07.12.2015 s tým, že dňa 08.01.2016 podala žalobu na súd o jeho zrušení.

12. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2016, účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak

- a) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nemal spôsobilosť uzavrieť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu,
- b) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu alebo o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo mu nebolo umožnené sa zúčastniť na spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní,
- c) rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa tohto zákona vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania,
- d) stály rozhodcovský súd nebol ustanovený v súlade s týmto zákonom, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa nepostupovalo v súlade s ustanoveniami tohto zákona a uvedený nedostatok mohol mať vplyv na výsledok sporu,
- e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy,
- f) stály rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, hoci spotrebiteľ jeho nariadenie navrhoval podľa § 34 ods. 2 a z okolností uvedených v návrhu na nariadenie ústneho pojednávania vyplývala potreba jeho nariadenia najmä z dôvodu, že bez ústneho pojednávania sa nebolo možné vysporiadať s návrhmi a tvrdeniami spotrebiteľa, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- g) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- h) vo veci rozhodoval zaujatý rozhodca,
- i) stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- j) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom,
- k) výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky,
- l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Podľa § 45 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2016, súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. c), e) a i) až l). Ak sa dôvod zrušenia rozhodnutia vzťahuje len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, ak je dotknutú časť možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.

14. Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2016, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Ak účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku a rozhodcovský rozsudok bol opravený podľa § 42, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

15. Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2016, ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodu neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, nemožnosti riešiť predmet sporu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo z dôvodu, že sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, pokračuje súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia na návrh niektorého z účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

16. Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2016, ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z iného dôvodu, ako je uvedený v odseku 1, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zostáva v platnosti a vo veci rozhodne opätovne stály rozhodcovský súd. Rozhodca, ktorý vydal zrušený rozhodcovský rozsudok, je z nového prerokovania a rozhodnutia veci vylúčený a vo veci sa ustanoví nový rozhodca.

17. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2016, ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z toho dôvodu, že stály rozhodcovský súd rozhodol na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo porušil všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, a ak konanie pokračuje pred stálym rozhodcovským súdom podľa odseku 2, je stály rozhodcovský súd v ďalšom konaní viazaný právnym názorom súdu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky alebo o inom porušení všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.

18. Podľa § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2016, rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia.

19. Podľa § 73 ods. 4 zákona č. 335/2014 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2016, na základe rozhodcovskej zmluvy uzavretej pred 1. januárom 2015 môže spor spĺňajúci podmienky podľa tohto zákona po 1. januári 2015 rozhodovať len rozhodca v konaní pred stálym rozhodcovským súdom, ktorí spĺňajú podmienky podľa tohto zákona.

20. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

21. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

22. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

23. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2014, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

24. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

25. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. majúci za to že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manuálna povinnosť súdu (a to tak v prípade, keď bola poskytnutá v užšom rozsahu, ako aj v prípade jej realizácie v širšom než zákonom predpokladanom rozsahu - pozri aj § 160 a komentár k tomuto ustanoveniu), pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (pozri § 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (pozri § 194 ods. 2).

26. Žalovaný vo svojom odvolaní namietol postup súdu prvej inštancie, ktorý vo veci neprípustne rozhodol aj o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku ako aj o inom predmete konania. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na odbornú literatúru v zmysle ktorej, na konanie o žalobe o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku sa budú aplikovať ustanovenia Civilného sporového poriadku o spotrebiteľských sporoch. V tomto type konania však všeobecný súd nie je oprávnený vydať rozsudok, vo výroku ktorého by zrušil spotrebiteľský rozhodcovský rozsudok, a súčasne by rozhodol o ďalších právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Predmetom tohto konania je posúdenie, či sú dané dôvody vymenované v § 45 ods. 1 ZSRK, ktoré odôvodňujú zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku. Aj v prípadoch, keď po zrušení spotrebiteľského

rozhodcovského rozsudku bude vo veci konať všeobecný súd (t.j. prípady neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, prekročenia objektívnej, resp. subjektívnej arbitrability - pozri § 47 ods. 1 ZSRK), je potrebný návrh účastníka na pokračovanie v konaní, pričom slovné spojenie "pokračovanie v konaní" netreba brať doslovne, má sa tu na mysli najmä zachovanie účinkov pôvodnej žaloby na spotrebiteľský rozhodcovský súd a konanie o nej pred všeobecným súdom. Právoplatnosťou rozsudku v konaní o žalobe o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku, ktorým buď zamietne žalobu, alebo zruší spotrebiteľský rozhodcovský rozsudok, sa konanie o žalobe o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku končí (Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní Komentár, J. J., B. X., a.s., 2017). Zároveň odvolací súd uvádza, že v prípade zrušenia rozhodcovského rozsudku je zákonom stanovený postup, ktorý závisí od dôvodu zrušenia tohto rozhodcovského rozsudku. Buď všeobecný súd po právoplatnosti rozhodnutia o zrušení spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku pokračuje v konaní na návrh niektorého z účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe, alebo vo veci rozhodne opätovne spotrebiteľský rozhodcovský súd. Pokiaľ súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodu podľa ustanovenia § 47 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z., spotrebiteľský rozhodcovský súd už nebude môcť znova vo veci podanej žaloby konať. V prípade pokračovania v konaní nadväzuje všeobecný súd na podanú žalobu na spotrebiteľský rozhodcovský súd a účinky podania tejto žaloby zostávajú zachované. Návrh na pokračovanie môže podať ktorýkoľvek z účastníkov, t.j. ten kto podal žalobu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, no môže ísť aj o prípad podania návrhu na pokračovanie v konaní účastníkom, ktorý podal vzájomnú žalobu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Pokiaľ súd zruší rozhodcovský rozsudok podľa § 47 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z. nie je dôvod, aby o merite veci rozhodoval všeobecný súd, keďže právomoc spotrebiteľského rozhodcovského súdu zostáva zachovaná a o merite veci bude opätovne rozhodovať spotrebiteľský rozhodcovský súd. V každom prípade však platí, že nie je možné, aby všeobecný súd v konaní o žalobe o zrušení spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku zároveň rozhodoval o ďalších právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom, nakoľko jeho úlohou v danom konaní je len preskúmať spotrebiteľský rozhodcovský rozsudok.

27. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K odvolateľmi uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov.

28. Z obsahu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že jedným zo svojich výrokov zrušil rozhodcovský rozsudok z dôvodu, že mu predchádzalo nesprávne právne posúdenie veci, čo smerovalo k rozhodnutiu v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. S poukazom na uvedené, súd prvej inštancie zrušil predmetný rozhodcovský rozsudok podľa ustanovenia § 47 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z.. Za daných okolností by v prípade právoplatnosti tohto výroku, vo veci žaloby žalovaného, mal opätovne rozhodovať rozhodcovský súd. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že aj s poukazom na súdnu prax nepovažuje odvolací súd daný dôvod neplatnosti rozhodcovského rozsudku tak ako ho ustálil súd prvej inštancie za správny. Vo vzťahu k rozhodcovskej zmluve č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 11.09.2013 odvolací súd uvádza, že predmetná rozhodcovská zmluva nebola medzi žalovaným a právnou predchodkyňou žalobcov individuálne dojednaná, pričom sa jednalo o tzv. formulárovú, vopred pripravenú zmluvu, ktorej obsah právna predchodkyňa žalobcov nemala možnosť ovplyvniť a nemala možnosť osobitne ovplyvniť jej znenie. Rozhodcovská zmluva bola uzavretá síce na osobitnej listine, čo však nie je dôvod

zakladajúci záver o jej individuálnom dojednaní. Zásadnou právnou otázkou v predmetnej veci bola tak otázka, či rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX uzatvorená dňa 11.09.2013, na základe ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc na vydanie rozhodcovských rozsudkov, je platná. Podľa dojednanej Rozhodcovskej zmluvy, spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní, avšak výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva na navrhovateľovi. Ak jedna z alternatív riešenia sporov spočíva na navrhovateľovi, spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto Rozhodcovskej zmluvy začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ je nútený nezvratne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojim konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko-právnej ochrany pred štandardnými zmluvami.

29. Ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>> je svojim obsahom najbližšie problémovej Rozhodcovskej zmluve. Uvedené ustanovenie sa má vykladať z pohľadu spotrebiteľa a jeho ochrany a nie z pohľadu dodávateľa. Ak by dodávateľ inicioval konanie na rozhodcovskom súde, je klauzula neprijateľná, ak nie je alternatíva daná pre spotrebiteľa, aby rozhodcovské konanie zastavil, alebo odsunul. Spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej zmluvy, ale ak sa tak rozhodne, aj v civilnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle citovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú. Pokiaľ ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veriteľia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje práva, tak využíva - pre neho transparentný štátny súd. Odvolací súd pritom nepochybuje o tom, že spotrebiteľ, ktorý sa rozhodne osobitne individuálne vyjednať rozhodcovskú zmluvu, by aj reálne rozhodcovské konanie využil, pretože inak by jeho individuálne vyjednávanie nedávalo zmysel. Je na úvahu, či spotrebiteľa by napadla myšlienka namietať neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy. Tu je nutné objektívne posúdenie rozhodcovskej zmluvy a nie je rozhodujúca vôľa účastníka zmluvného vzťahu a v tomto zmysle ani jeho aktivita. Neprijateľná rozhodcovská doložka je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>>) a je povinnosťou nielen súdu, ale rozhodcu z tohto právneho posúdenia vyvodiť všetky právne dôsledky, a poskytnúť náležitú ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. akceptovateľnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach je treba zvoliť osobitným vyjednaním a nie nanútením arbitráže spotrebiteľovi. Na individuálne dojednanie je však potrebné rešpektovať a zachovať proces tvorby zmluvy ustanovený v Občianskom zákonníku. Predkladanie rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť predkladanej zmluve sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení ani vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste papiera. Evidentne je možné konštatovať, že ide o vopred dodávateľom naformulované zmluvné klauzuly a je zrejmé, že spotrebiteľ nemôže takúto formulárovú zmluvu meniť. Na strane žalovaného je dôkazné bremeno preukázať, že spotrebiteľ - navrhovateľ si individuálne vyjednal rozhodcovské konanie. V tomto smere neboli doložené žiadne relevantné listinné dôkazy, podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovských zmlúv. Nie žalobca má dokázať, že nedošlo k individuálnemu vyjednaniu, ale žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno túto situáciu preukázať. Ak by si žalobca individuálne vyjednal rozhodcovskú zmluvu, potom by muselo platiť, že si individuálne vyjednal aj podmienky arbitráže. Žalovaný si dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky nesplnil. Ak spotrebiteľ mal vyjednať na základe rozhodcovskej zmluvy súkromný proces, mal by nepochybné tieto pravidlá poznať. (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/11/2017 zo dňa 19.10.2017).

30. Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy žiadne podstatné informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú nevyplývajú. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nemôže zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahov so strany

dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnej znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa respektíve jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu.

31. Vo vzťahu k rozhodcovskej zmluve č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 11.09.2013 odvolací súd uvádza, že predmetná rozhodcovská zmluva nebola medzi žalovaným a právnou predchodkyňou žalobcov individuálne dojednaná, pričom sa jednalo o tzv. formulárovú, vopred pripravenú zmluvu, ktorej obsah právna predchodkyňa žalobcov nemala možnosť ovplyvniť a nemala možnosť osobitne ovplyvniť jej znenie. Rozhodcovská zmluva bola uzavretá síce na osobitnej listine, čo však nie je dôvod zakladajúci záver o jej individuálnom dojednaní. Obsah textu rozhodcovskej zmluvy je písaný malými písmenami, obsahoval množstvo právnickej terminológie, bez riadneho vysvetlenia následkov, ktoré právna predchodkyňa žalobcov ako priemerná spotrebiteľka nemala možnosť pochopiť. Rozhodcovská zmluva síce obsahuje poučenie o dôsledkoch jej uzatvorenia, avšak tieto nemožno považovať za dostatočné. Rozhodcovské zmluvy uzatvorené so spotrebiteľom, ak majú byť právom akceptovateľné ako prejav zmluvnej autonómie, musia byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy podstatné informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú. V konaní nebolo ani nepreukázané, že žalovaný právnej predchodkyňi žalobcov poskytol jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní.

32. Vychádzajúc zo zákonnej úpravy spotrebiteľských zmlúv, za neprijateľnú podmienku sa považuje taká, ktorá je obsiahnutá v štandardnej formulárovej zmluve a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán a je v neprospech spotrebiteľa. O rozhodcovskú zmluvu, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má právo vybrať si medzi rozhodcovským súdom a súdom, ale pokiaľ by podľa tejto zmluvy začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Spotrebiteľ tak nemá na výber, ak bude žalovaným na rozhodcovskom súde. Odvolací súd tak má za to, že takáto voľba pre spotrebiteľa je len iluzórna, nakoľko takmer s pravidelnosťou iniciujú rozhodcovské konanie práve veritelia.

33. Odvolací súd v zmysle uvedeného vyvodil záver o neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy, podľa ktorej spotrebiteľ nemá na výber a je nútený podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu a rozhodcovskú zmluvu dohodnutú za takýchto podmienok považuje za neprimeranú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná. I keď odvolací súd s poukazom na súdnu prax nepovažoval dôvod neplatnosti rozhodcovského rozsudku tak ako ho ustálil súd prvej inštancie za správny, len samotná nesprávna aplikácia zákona v danom prípade nemala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3MCdo/14/2014 <<https://www.judikaty.info/document/nssr/47325>>).

34. S poukazom na uvádzané, keď odvolací súd dospel k právnemu záveru o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ustálil, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výroku II, ktorým súd prvej inštancie zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbitr, sp. zn. RK-PC-56/15-EK zo dňa 03.11.2015 je vecne správny. Za daných okolností, pokiaľ dôjde k zrušeniu rozhodcovského rozsudku z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, aplikuje sa ustanovenie § 47 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. a vo veci, ktorú prejednával spotrebiteľský rozhodcovský súd, už tento nebude môcť konať, nakoľko nie je daná právomoc spotrebiteľského rozhodcovského súdu rozhodovať. Súd v danom prípade pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe, a to po právoplatnosti rozhodnutia o zrušení rozhodcovského rozsudku na návrh niektorého z účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania.

35. Odvolací súd aj s poukazom na uvedené dospel k záveru, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď súčasne s rozhodnutím o zrušení rozhodcovského rozsudku rozhodoval na základe žaloby podanej právnou predchodkyňou žalobcov aj o ďalších právach a povinnostiach medzi právnou predchodkyňou žalobcov a žalovaným vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. Rozhodoval tak predčasne o

žalobe proti žalovanému za stavu, keď bol vydaný rozhodcovský rozsudok ukladajúci práva a povinnosti právnej predchodkyne žalobcov a žalovanému a v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebolo jeho zrušenie deklarované na základe právoplatného rozsudku. Poukazujúc na ustanovenia § 26 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z. odvolací súd uvádza, že po začatí spotrebiteľského rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať (t.j. medzi totožnými účastníkmi, s totožným predmetom sporu a na základe totožných skutkových okolností) a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom okrem prípadov ustanovených v Civilnom sporovom poriadku. Začatie konania pred spotrebiteľským rozhodcovským súdom tak zakladá prekážku litispendencie a neskôr začaté konanie je súd, resp. rozhodcovský súd povinný zastaviť pre prekážku začatej veci. Výnimku z daného ustanovenia upravuje § 8 C.s.p., podľa ktorého ak sa rozhodcovské konanie (aj spotrebiteľské rozhodcovské konanie) začalo skôr ako konanie na všeobecnom súde, všeobecný súd ex offio preruší konanie až dotedy, kým sa v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní rozhodne o právomoci alebo vo veci samej (spotrebiteľským rozhodcovským rozsudkom). Súd v takomto prípade konanie nezastaví a urobí tak až vtedy, keď bolo právoplatne rozhodnuté, že spor sa má prejednať a rozhodnúť v rozhodcovskom konaní. Až právoplatným rozhodnutím o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia, by mal všeobecný súd, u ktorého začalo konanie neskôr ako na spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, konanie zastaviť v zmysle § 8 ods. 2 C.s.p. Výkladom predmetných ustanovení tak možno dospieť k záveru, že pokiaľ bola podaná žaloba právnej predchodkyne žalobcov, v ktorej ide o spor medzi tými istými účastníkmi konania (hoci v opačnom procesnom postavení), z toho istého skutku, t.j. na tom istom skutkovom základe, z toho istého zmluvného vzťahu (teda zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 11.09.2013), aký bol predmetom rozhodcovského konania, ktoré nebolo právoplatne skončené, jednalo sa v prípade podanej žaloby v rozsahu vydania bezdôvodného obohatenia a zaplataenia finančného zadostučinenia o prekážku litispendencie a súd prvej inštancie mal konanie v tomto rozsahu prerušiť. V danom prípade totiž v rozhodcovskom konaní o žalobe na plnenie zo dňa 30.6.2015 bolo predmetom aj riešenie otázky existencie právneho vzťahu s tým, že sa rozhodovalo o povinnosti právnej predchodkyne žalobcov plniť z tohto vzťahu žalovanému. Išlo tak o prekážku veci začatej, nakoľko právna predchodkyňa sa žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, založeného na prejudiciálnom určení neplatnosti tej istej zmluvy o úvere a o priznaní finančného zadostučinenia, ktorého základom je porušenie práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa. Prekážka začatej veci vo všeobecnosti zakazuje súdu viesť konanie o takom spore, o ktorom sa už na súde vedie sporové konanie. V posudzovanej veci bolo vedené skoršie konanie na rozhodcovskom súde, ktoré bolo dôvodom pre prerušenie konania v rozsahu podanej žaloby právnej predchodkyne žalobkyne v časti žaloby o neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere, v časti vydania bezdôvodného obohatenia ako aj v časti o povinnosti zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Pričom právo súdu prvej inštancie konať a rozhodnúť v tomto rozsahu o podanej žalobe bolo až po právoplatnosti rozsudku o zrušení rozhodcovského rozsudku, a to v prípadoch jeho zrušenia z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, nedostatku rozhodcovskej právomoci alebo objektívnej non-arbitrability.

36. Odvolací súd ďalej uvádza, že súd je povinný prihliadať kedykoľvek počas konania na to, či sú procesné podmienky splnené, pričom rovnaká povinnosť je uložená aj odvolaciemu súdu, a to aj vtedy, ak nedostatok procesných podmienok nebol výslovne ako odvolací dôvod uplatnený a ide zároveň o jediný prípad, keď nie je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi. V závislosti od povahy procesných podmienok prichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia a prípadný ďalší procesný postup súdu prvej inštancie. V prípadoch existencie prekážky začatej veci odvolací súd rozhodnutie zruší a konanie zastaví, čo však nemusí platiť bezvýhradne. S poukazom na okolnosť, že súd prvej inštancie konal o žalobe právnej predchodkyne žalobcov aj v rozsahu, o ktorom nemal právo rozhodovať z dôvodu prekážky litispendencie, kedy mal konanie v tomto rozsahu prerušiť, možno konštatovať nesplnenie procesných podmienok konania v čase rozhodovania súdu prvej inštancie v tejto časti konania.

37. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II, ktorým súd prvej inštancie zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbitr, sp. zn. RK- PC-56/15-EK zo dňa 03.11.2015 ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

38. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyne sumu 401,89 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a sumu 500 eur z titulu primeraného finančného zadostučinenia, a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, (vrátane závislého výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) podľa § 389 ods. 1 písm. a) C.s.p. zrušil, nakoľko neboli splnené procesné podmienky pre rozhodnutie v tomto rozsahu a

podľa ustanovenia § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. S poukazom na to, že dôvod pre, ktorý mal súd prvej inštancie konanie vo vyššie uvedenom rozsahu prerušiť, týmto rozhodnutím odvolacieho súdu odpadol, úlohou prvoinštančného súdu bude opätovne rozhodnúť o žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplata finančného zadosťučinenia (s prihliadnutím na výrok III rozhodnutia) a odôvodniť rozhodnutie tak, aby zodpovedalo ustanoveniu § 220 ods. 2 C.s.p., t.zn. v ňom uviesť stručný a jasný výklad o tom, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri posúdení žaloby, vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

39. V novom rozhodnutí vo veci súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).